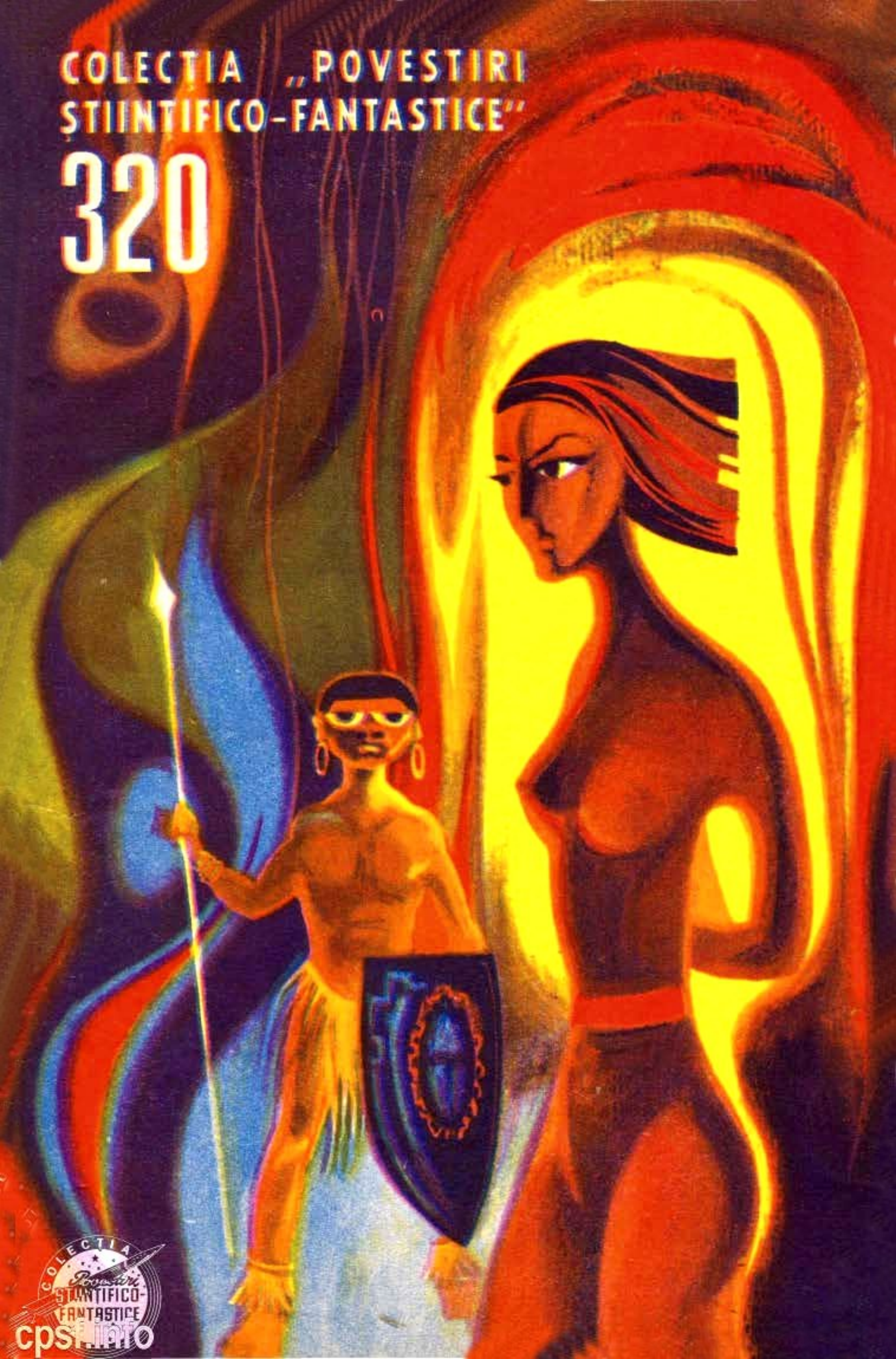

COLECTIA „POVESTIRI
ȘTIINTIFICO-FANTASTICE"
320
COLECTIA
Povestiri
ȘTIINTIFICO-
FANTASTICE
cpsf.info

320

GRIGORE DAVIDESCU

Lagua

*

CORNELIU FRONEA

— CONSTANȚA —

Cîinele cuvîntător

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desen interior: GHEORGHE SĂSĂRMAN
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
Editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XIV — 15 martie 1968

GRIGORE DAVIDESCU

LAGUA

ROMAN DE FICȚIUNE ȘTIINȚIFICĂ

I.

ÎN CARE
ÎNCĂ NU-MI DAU SEAMA
CĂ NU TOTDEAUNA
CEL CE-ȚI ZÎMBEȘTE
ÎȚI VREA ȘI BINELE...

Deschizînd ochii, încercai un sentiment de profundă surpriză. Nu-mi dădeam încă seama unde mă aflu. Așa că nu schițai nici cel mai discret gest, ci-mi închisei ochii din nou, cît putui mai repede, pînă să-mi adun gîndurile... Amnezie... ? Nu, căci pe dată îmi și reveni în minte acel ultim tablou trăit...

Auzisem un gîfîit de fiară și mă strînsesem pe după o tufă, cu cugetul și arma pregătite. Și apoi brusc, nimic...

Nu știam ce se va întîmpla, nici cît va fi durat... Pentru neant nu aveam analizor și nici unitate de măsură...

Iar acum, mă sculam ca dintr-un vis. Nu în același loc, nu în aceeași situație și nici dintr-un somn adevărat. Căci de la ultimul război — din 1944 — eu nu mai dorm...

★

„Ahypnie" — declaraseră atunci sentențios medicii, care însă nu știau în definitiv nici ce-i aceasta, adică ce centri nervoși interesa, și nici care-i va fi fost cauza, necum s-o combată. S-o combată ?! Nu eu le-o cerusem ! Căci nu-ncercam nici o suferință. Ba încă, în ultimul an avusei numai foloase de pe urma ei, cu ocazia acestei nebunești expediții prin Amazonia, pe urma ciudatului colonel Fawcett...

Nimic nu mi-a ajutat în jungla vicleană, atît cît facultatea de a fi veşnic treaz! Ciudată stare pe care o încerc de 14 ani (dacă azi vom fi tot în 1958). Au prezentat-o şi alţii. Unii nici măcar nu aţipeau de fel. Eu însă, cînd liniştea firii ne aruncă bulgări de vată neagră în ochi şi urechi şi-i aşterne plapuma de tăcere peste năzuinţele noastre înfierbîntate, eu picotez totuşi. Nu mai mult de 30 de minute, şi atunci doar atenţia îmi sforăie în ţîrîit de greier. Pentru ca repede să-mi revin în fire, cîtuşi de puţin năucit de somn şi cu nimic mai obosit decît acum 14 ani, pe cînd dormeam...

Şi asta, spun, mi-a salvat viaţa de zeci de ori pînă acum, în anul acesta de orbecăială de unul singur, prin jungla Amazonului.

★

Singur în junglă! Să nu vă miraţi. Însuşi Fawcett, cu experienţa sa de un deceniu, spunea că mai curînd supravieţuiesc o mînă de oameni acolo unde un grup mare se destramă şi dispare. Că unde trei sute de oameni pier, trei reuşesc... Dar trei oameni obişnuiţi nu fac cît unul singur, cînd acesta are o forţă fizică cît trei şi mai ales... nu doarme.

Şi eu răzbisem de un an încoace în inima unei pete albe a hărţii, singur şi fără bagaje...

Căci cele vreo zece obiecte, atît de judicios alese de mine, cît doar să-mi amintească de o civilizaţie, de care mă rupsesem pentru poate doi ani, nu se puteau numi bagaj. Primul era „cheia pădurii" **macheta** (se citeşte maceta) — acel paloş curb şi lat cu care se despică poteca prin hăţişul junglei. Apoi, automatul cu glonţ exploziv. E drept că daraua era mai mare ca ocaua... Căci pentru acest minuscul pistol cu repetiţie — la care efectul exploziv suplinea calibrul mic — fusesem nevoit să port zece kilograme de încărcătoare, din care după un an de aventură, tot mai aveam poate şase răspîndite pe unde nu te-ai aştepta, în buzunarul cizmelor şi pe cingătoare, pe o beretă şi în sacul de merinde. Şi-mi mai dădeam şi toată silinţa ca povara să scadă cît mai încet. Economiseam cartuşele la maximum, hrănindu-mă mai mult cu fructe, ca primitivii a căror viaţă voisem să o duc, păstrîndu-le pentru vreo ocazie într-adevăr... alarmantă.

Nu mai puţin importantă îmi era trusa de buzunar cu alifii şi parfum insectifug. V-ar fi făcut plăcere să mă întîlniţi, de bine ce miroseam... A orhidee, a trandafiri, a... toate florile amestecate. Ca o regină a nopţii bipedă... Iar pentru eventualii localnici, urma mea parfumată se pierdea astfel printre mirosurile junglei.

Cît despre cele cîteva instrumente de precizie şi bricheta cu gaze lichefiate, ele nu-mi îngreunau prea mult buzunarul.

Singur în junglă... Cred că ar fi un chin pentru cel ce ar străbate-o cu unicul ţel precis de **a ajunge undeva.** Dar nu pentru mine, care mă integrasem perfect mediului. Pentru mine, unul dintre ţeluri — şi poate cel mai valoros — era însăşi vieţuirea, adică supravieţuirea — în condiţiile aproape naturale. Era, ca să zic aşa, o experienţă cu nimic mai extravagantă decît a plutei pe ocean.

Duceam viaţa primului om. (Nu a primilor oameni !) A acelei prime fiinţe ce-a-ndrăznit să se smulgă de sub dominaţia naturii, s-o înfrîngă cu înseşi armele ei... Dar cum trupul meu se deosebea de al său, prin şubrezeala pe care milenii de civilizaţie le-au infiltrat vînjoasei cherestele omeneşti, parfumul insectifug şi pistolul îmi serveau de corectiv.

★

Nu eram deci amnezic şi nici nu dormisem. Fusesem desigur doborît de cineva. Poate de o fiară. Şi salvat de altcineva...

Capul nu mă durea, dar mă simţeam moale. Înseamnă că între clipa doborîrii mele şi miraculoasa salvare se scurseră ore, dacă nu zile...

Dar brusc îmi fulgeră un gînd : eram **salvat** sau **prizonier ?**

Strînsei şi mai mult pleoapele. În junglă primul imperativ este prudenţa. Şi dădui să mişc o mînă. Doar una, dreapta... Şi mîna se mişcă în voie. Eram liber. Salvat deci.

Nu cred că respirasem de două ori pînă ce întreg procesul acesta de gîndire se şi efectuase. Aşa că... Deschisei încă o dată ochii. Nici acum de tot, ci cît să privesc pe sub gene.

Revăzui ceea ce zărisem adineauri în faţa mea, ca pe un fundal de teatru, zidul verde, încîlcit în liane, muşchi şi desişuri, părea zugrăvit într-un singur plan, presărat de palizi arbori fantomatici. Într-adevăr, în semiobscuritatea ce domnea, culoarea deschisă a trunchiurilor netede părea luminoasă. Iar lăstărişul, încolăcit pe fiece relief şi umplînd fiece gol dintre faţa pămîntului şi terasa suspendată a junglei nivela totul... Ca un talaz de verzitură avîntat din nevăzuta temelie de sol, spre acoperămîntul de frunziş lat, de palmier.

Impresia de decor era aşa de puternică încît, uluit, la prima aruncătură de ochi, mă şi aşteptam ca un reflector de scenă să alunge întunecimile.

Şi, într-adevăr, o licărire roşie din focul de tabără aruncă pîlpîiri capricioase, pictînd în nuanţe nefireşti scena la care asistam...

Fața bărbatului, ce se rățoia gălăgios la o femeie, era de-a dreptul hidoasă, în furia lui. Buzele largi și groase îi dezveleau dinți murdari, în rînjet dezgustător. De sub fruntea teșită, sprîncenele păreau că dau să cadă, parcă rău aninate pe proeminentele arcade orbitare.

Scotea sunete guturale mormăite, repetate ca o bîlbîială agasantă, întretăiată de suflături, în „uf" și „euf"... Era gol și negru, scund și cu brațe lungi.

Îmi dizlipii repede privirea de el și mi-o îndreptai spre femeie. Și rămăsei ca hipnotizat, cu ochii pironiți la ea. Era frumoasă. Fermecător de frumoasă!

Chip îngeresc printre dracii din jur. Căci făpturi aidoma bărbatului mișunau la oarecare distanță, pe pămîntul bătătorit din jurul îngropatei colibe din lut și frunze, dincoace de lăstăriș. Păream scufundat într-un cînt din Dante. Iar țepii de peste doi centimetri ai desișului de **tacuara**, ce proteja spatele colibei, în marginea micii poiene, completau „culoarea locală" de iad... Căci și focul arunca asupra lor mai mult umbre decît lumină.

Dar de fată nu mă săturam privind-o. Era nespus de frumoasă. Părul unduios și unsuros, scurt tăiat, bătînd în roș, îi reliefa un ten mat și palid, abia nițel arămiu, ce-i lumina trăsăturile delicate. Sub o frunte înaltă, acum abia încrețită de o dungă de contrarietate, ochii căprui-verzui priveau semeț. Iar buzele proaspete i se țuguiaseră mai mult mofturos decît disprețuitor. Avea cel mai drept dintre nasurile coroiate. Avea cea mai delicată bărbie, picant subliniată de o gropiță. Și avea un mic cui de lemn lustruit petrecut printr-o despicătură în urechea stîngă, al cărei lob atîrna din această cauză mai alungit.

Iar din înăltuțul ei trup, modelat ca o marmură de mîna unui Fidias, doar o cingătoare îngustă de piele și o brățară din țăndări lustruite îi ascundeau cîte puțin, respectiv din șolduri și de deasupra glesnei drepte.

Mișcările ei — ale mîinilor, ale picioarelor sau ale mlădiului corp — apăreau ca o simfonie de grație, ce contrasta oarecum cu relieful destul de pronunțat al unei musculaturi puternice.

Instinctiv avusesem impresia de bizar prin prezența ei aci. Dar acum, analizînd scena pe îndelete, găsii că era într-adevăr straniu ca femeia aceasta **patajos** (se citește: patahos) sau **maxuba** (se citește: mahuba), dacă nu chiar albă, să se afle liberă printre **maricoxi** (se citește: maricohi). Ciudat și faptul că, deși o certa, bărbatul tot mai păstra în toiul furiei lui o oarecare măsură, ca și cînd ar fi respectat o umbră de **tabu** față de femeie. Nu se prea avînta.

După gesturile lui — căci asemenea triburi dublează sunetele vorbirii prin limbajul gestic —, înțelesei cu ușurință că-i imputa de-a nu mă fi îngrijit cum se cuvine.

Fui de-a binelea surprins. O certa pentru mine!... Dar atunci care dintre ei doi îmi voia binele?!...

De cînd deschisesem ochii și pînă în acest moment să se fi scurs două-trei minute. Cînd deodată simții un fel de vagă amețeală, ca o năuceală discretă, pe care atunci o pusesem pe seama slăbiciunii de boală... Mi se năzări că femeia parcă ar crește în puteri sau chiar ar da să se înalțe... Ceva greu de explicat. Îmi producea impresia unui șurub vertical în rotație, iluzia optică a spiralei în mișcare... Îmi voi aminti curînd de fenomenul acesta, pe atunci inexplicabil.

Deodată însă cearta a contenit, bărbatul a tăcut și, ca împins de ceva, s-a dat cu un pas înapoi, și-a lăsat capul în jos și, fără nici o tranziție, s-a întors spre mine.

Cum ochii îmi fuseseră abia întredeschiși, îmi fu ușor să-i închid pe dată, pentru ca omul să nu-mi bănuiască trezirea. Dar el părea binevoitor, altminteri cum aș fi putut interpreta nebănuit de delicata-i mîngîiere cu degetele pe fruntea mea.

Încrezător în instinct, deschisei ochii, însoțind mișcarea de un ușor suspin.

Negrul mă privea surîzător. Îmi adresă cîteva cuvinte de neînțeles și-mi strînse de cîteva ori, între două degete, bicepsul; parcă ar fi vrut să spună: „Ei, acum mai ai doar să te întremezi".

Moale, toropit, fără vlagă, nu mă simțeam în stare să angajez vreo discuție cu el, să mă fac înțeles și să-l înțeleg. Iar același instinct mă îmboldea să fiu prudent. O tactică pe care jungla ți-o insuflă.

Omul mă privea însă deschis și-mi zîmbea cald.

Și zîmbetul acela sincer mă urmări pînă tîrziu, cînd bezna înlocuise amurgul.

Negrul maricoh, înfrumusețat de zîmbetul ce-mi aruncase, integrat în jungla lui de baștină, se transfigura pentru mine. Acolo, în starea lui aproape inițială, el întruchipa armonia și mediul.

Sălbatic într-un mediu sălbatic, viclean într-o junglă vicleană, negrul acestei naturi primitive este însuși stăpînul ei; perfecțiunea stadiului uman, în aurora lui. Plin de voioșie și atlet neîntrecut (l-am văzut odinioară cu ochii mei pe negrul african prinzînd antilopa din goană!), face un singur tot cu toridul său mediu zbuciumat... Aruncă-l gol și singur în junglă, nu piere!

Așa va fi viețuit și negrul „om Grimaldi", paleoomul de junglă al mileniului 30 (î.e.n.), ca și urmașul său direct —

hotentotul african. Armonia cu mediul l-a și hărăzit supraviețuirii.

Cît de nelalocul ei îmi apărea femeia albă aici!

Omul negru și femeia albă... Este drept că ambii erau tot atît de venetici pe continentul american, unde se crede că pînă acum 10 milenii omul nu pusese piciorul. Și totuși!...

În „insula braziliană", în necunoscutul „continent al Amazonului", fosilă neolitică în plină eră atomică, populația oferă azi o pestrițătură neegalată pe pămînt. Negru, alb și roșu... Piei întunecate, piei palide, piei ruginii... Piei in zeci de nuanțe, între mulatru (alb + negru), metis (alb + indian) și cafuz (indian + negru). Aci și-au dat întîlnire toate trei vițele omenești, aduse de peste veacuri de cele trei vînturi.

Dintre toți, singurii roșii nu-mi ridicau probleme. Cu milenii în urmă cete de oameni arămii au trecut peste încă neprăbușitul istm Behring — azi strîmtoare — și secole după secole au infiltrat ambele continente americane.

Adevărați huni (hun pentru chinezi însemnînd „mongol nomad") și dîrzi ca și aceia, ei au avut și aici de jucat un ultim act pe scena americană a protoistoriei.

Ca și Ghinghishan și Tamerlan, în lumea veche, și aci ei au tras cortina de mister peste o veche civilizație a... lumii noi.

După imperii — cel **aztec**, la nord, și **inca**, la sud (în secolele XI și respectiv XVIII) — aveau să sugrume și să acopere, hărăzind uitării, inițiala cultură a „constructorilor", legendarii albi bălani veniți dinspre tărîmul zorilor, ale căror urme și eu le căutam... Și abia noi, tot albi și tot dinspre soare-răsare, aveam să răsărim printre ei, căutînd zadarnic rădăcinile arhaicei civilizații albe...

În toată această dramă de „luptă pentru existență", omul negru n-a luat parte. El a rămas același neschimbat, dacă nu inert, al pămîntului în care s-a împămîntenit... Fundal de decor scenei în care s-a jucat drama albă... Cînd s-a lăsat și s-a ridicat norul hunilor roșii, contemporan cu al hunilor galbeni ai lui Ghinghishan de peste imperiul Chinei, bălanii legendari dispăruseră, lăsînd doar construcții ciclopice și risipite populații albe-brune de tupi.

Numele de **tupi** vrea să-nsemne „viță de baștină" sau „părinte". Aceste seminții împînzesc continentul pînă jos, în Țara de Foc. Căci tupi sînt patagonezii, antișii Perului, aimară din Bolivia, araucanii sudului... Ca înfățișare, toți aceștia sînt aidoma polinezienilor; ba încă se și tatuează și-și vopsesc capul cu galben, ca să sugerere „paloarea nobleței"...

Despre fiecare dintre aceste neamuri voiam să știu totul, doream să-i cunosc, ca să smulg legendarei lor existențe miezul de adevăr și să le întrezăresc obîrșia...

Și legănat de gînduri, adormii pentru somnul meu de jumătate de oră...

II.

ÎN CARE ASIST LA PUTEREA VRĂJII ȘI LA VRAJA PUTERII...

Părea că restul nopții aveam să-l petrec tot singur, întins pe iarba grasă și moale. Priveam cum steluțe albăstrii de flori licăresc în noapte, pe cerul de frunziș al junglei de jos. Căci poiana era atît de strîmtă, încît aproape că nu scăpa de sub umbrarul hățișurilor de sus.

Jungla este o pădure etajată. O dublă pădure. Cea de pe sol, a arborilor masivi, legați prin odgoane de liane, într-un păienjeniș monstruos, cu lanțuri care sugrumă și nu se rup. Aici orice gol este umplut de tufe, în desișuri care nu se trec, împletite cu ierburi înalte și mușchi cu rădăcini aeriene și bromelii — uriașă specie de ananas —, toate acoperite cu spini. Pădurea de sus, de peste vîrful trunchiurilor, unde frunzișul relativ sărac, cu foi tari și strălucitoare, este și el întrețesut de epifite — paraziți —, presărate de florile lor bizare cu parfumuri grele, uriașe și fermecătoare orhidee în culori nebănuite, ascunse sub verdeața luxuriantă și care parcă ard în soare ; smocuri de barba-ursului și apoi iar liane, necontenit liane...

Jungla îmi apărea ca un fagure cu goluri prea mici, între pereți prea groși, urziți din verdeață, și care, între panouri masive de viață, închid umbră și viclenie, dîrzenie și moarte... Aici viața este exuberantă și impetuoasă, fiindcă moartea o pîndește mistuitor, după legea **foamei** și a **forței**... Plantele duc luptă acerbă pentru soare, pentru lumină, pentru existență, o bătălie mută, necurmată și neîndurătoare, de fiece clipă, în care ele se înlănțuiesc, se înăbușe, se strivesc sau se otrăvesc unele pe altele...

Jivinele înfruntă primejdia înghițirii de viu sau a înveninării prin vîrf de ac, fie acest ac ghimpe înveninat, ac de insectă otrăvitoare, colț cu venin de șarpe ori vîrf înmuiat în curara al unei săgeți...

Deși nu mă înțelesesem încă cu „gazdele" mele și nu știam ce mi se întîmplase, părea că mă aflu în siguranță. Atît din

partea lor — căci omul mă privea „cu drag" în ochi —, cît și din partea pădurii, căci între țepușul de **tacuara** și focul de tabără rămîneau cu siguranță ochi ager de pîndar, gata să alunge pericolele mari — fiarele. Cît despre pericolele „mici", pe care jungla nu ți le aduce fățiș, ci cu o perfidie fără pereche, așa ca pe înfrigurata moarte galbenă (sinistrul „yelow Jack") purtată de țînțar sau pe umila moarte în chinuri, purtată de insecte agresive, de ele mă puteam apăra acum și singur.

Bineînțeles că 23 de ore de-acum încolo nu aveam să mai dorm. Zăceam doar în gînduri domoale, vlăguit de misteriosul meu accident.

Nu-i prea agreabil ca, teafăr fiind, să te pomenești într-un hățiș pe-un drum cunoscut și să te regăsești slăbit într-un bivuac necunoscut, printre oameni bizari.

Încercasem să mă ridic. Dar o greutate de plumb mă trăgea la pămînt, zdrobindu-mi orice elan. Eram bolnav. Dar de ce fel de afecțiune sufeream ! ? Nimic nu mă durea și nici un mădular nu mă supăra. Doar că nu-mi era foame și că pierdusem din spontaneitate și agerime.

Fui întrerupt din reflecții (binecuvîntată întrerupere !) de frumoasa femeie.

Să tot fi fost 2—3 noaptea, fiindcă primul lot de vietăți noctambule se domolise și dase cîmp liber de vînătoare răpitoarelor tîrzii, cele ce preîntîmpină zorile. Ceasul meu (nimic nu-mi lipsea din obiectele „personale") se oprise. Îl întorsesem, însă așteptam miezul zilei, ca să-i potrivesc din nou ora, după limbile de raze piezișe ale cronometrului solar.

Și străina (străină, nu pentru că mie mi-era așa, ci fiindcă și ea îi apărea străină printre autohtoni) se ghemui lîngă mine. Spre surpriza mea, ea îmi vorbi prin gesturi și pe șoptite direct în ureche. Avea o adevărată artă de a se face înțeleasă și auzită doar străfundurilor auzului și înțelegerii mele.

Iar eu răspundeam prin gesturi ca să fiu sigur că nu fac zgomot ; și foarte rar îmi apropiam gura de urechea ei, ocazii ce mă fremătau de fiori lesne de-nțeles.

Voia să-mi comunice ceva important. Se vedea asta pe chipul ei serios.

Avui surpriza să pricep multe din ce-mi spunea. Pînă la urmă, în cîteva zile, ea și cu mine ne-am și cristalizat înțelegerea reciprocă destul de binișor, prin cuvinte parte portugheze, parte de dialect indian și alte cîteva, ale propriei ei limbi ce-mi stîrnea haotice reminiscențe tulburătoare...

Dar atunci, în noapte, ea începuse prin a se recomanda.

— Eu (am scris „eu", deși nu-l pronunțase, ci își proptise pumnul închis între sîni), Laguatlahran, rostise ea.

— Eu (și nici eu nu-l articulai, ci-mi dusei indicele spre piept), Toma.

Mă privi zîmbind.

— Lagua, îi prescurtai eu numele, ești frumoasă !

— Nu frumoasă !

— Ba da.

— Laguatlahran — apoi se corectă repede — Lagua frumoasă ! Tu — putere, rosti ea acum, mîngîindu-mi pectoralii.

— De unde tu, Lagua ? Cum ai ajuns aici ?

Nu mi-a răspuns, căci degetele delicate descoperiseră înfipte în pielea umărului meu două căpușe.

Se vede treaba că zăcusem mai multe zile, iar parfumul insectifug mi se diluase cu cel... al suferinței. Îmi promisei în gînd să-l reînnoiesc cît de curînd.

Pentru cine nu le cunoaște, trebuie să explic că acest soi de căpușe, specifice pădurii braziliene, au obiceiul de a-și înfige maxilarele în „carnea" victimei — profund în dermul pielii — și nu mai pot fi smulse. Iar ele sînt atît de încăpățînate, că preferă moartea decît să-și întrerupă ospățul. Astfel că te afli în dilema grea de a le suporta zile și săptămîni scîrboasa îmbrățișare și usturimea mușcăturii sau, rupîndu-le de pe corp, să dai loc la flegmoane cumplite, întreținute prin acele impalpabile fragmente de maxilar ce-ți rămîn în piele. Supurația persistă timp nelimitat, tot atît cît corpii străini, fixați prin ghimpi microscopici. Eram gata să-i recomand fetei să mi le lase. Dar ea îmi și luase umărul în palmele ei calde, lăsînd liberă doar întinderea unde erau căpușele. Și cu un firișor de voce subțire și trenantă, într-o limbă din care nimic nu pricepui, îngînă un descîntec. Cuvinte guturale își înlănțuiau melopeea la limita auzibilului, în modulații stranii, adesea ușor șuierătoare...

Și descîntecul se prelungi minute lungi, pînă ce, spre uimirea mea, văzui insectele agitîndu-se. Una abandonă priza. Apoi imediat și cealaltă. Și cu pași nesiguri dădură să-și schimbe locul. În aceeași clipă și cu iuțeală de mînă cu adevărat fulgerătoare, Lagua le prinse pe amîndouă, în cîte două degete, cu ambele ei mîini, și le aruncă cît colo, peste hățiș.

Atunci, înseninată, își plecă obrazul pe umărul rănit, alipindu-și-l drăgăstos. Și-și lăsă buzele grele pe pielea mea.

Apoi, privindu-mă în ochi, îmi repetă :

— Tu — putere. Tu Lagua scapă. Merg tu, merg eu...

Mă dumiream acum. Lagua era captivă. Curios ! Niște oameni atît de ospitalieri, în stare să îngrijească de-un bolnav ca mine să păstreze o captivă ! ?

— Lagua, ei bun ! îi spusei eu.

Ea făcu o figură mirată. Repetai părerea mea distinsă despre gazde. Iar ea, convinsă acum că nu mă înţelesese greşit, îşi schimbă expresia de mirare într-o explozie de rîs nervos...

— Bun ! ? făcu ea, ei mănîncă tu !...

Cum se înşală omul ! Aşa mă înşelasem în păreri şi... dar asta era o socoteală cu mult mai veche.

Într-o clipă mi se luase vălul de pe ochi. Adică acel surîs, acel zîmbet drăgăstos ce lumina întreagă faţa maricohului era expresia unei iubiri ce-i răscolea întreaga fiinţă, făcînd să-i lase gura apă..., cutremurîndu-l de-o plăcere de rafinat apreciator al cărnii...

Dar fiindcă umbrele nopţii dădeau să vibreze în penumbra de zi, Lagua mă părăsi tot atît de tiptil cum venise. Nu înainte de a-şi lipi obrazul de-al meu şi de a-şi plimba buzele calde pe cele reci al mele...

Şi eu rămăsei tot cu gîndurile unui om ce nu se poate încă ridica de jos.

Canibali...

În definitiv ei nu fac decît să-şi aleagă cea mai dulce hrană.

Anecdote vorbesc şi de albi ce au gustat carne de om şi i-au mărturisit frăgezimea şi dulceaţa.

Poate vreun canibal... învăţat ar încerca printr-o prea logică demonstraţie să arate cît de sănătoasă pentru organism ar fi carnea propriei sale specii. Corpul ar primi de-a gata aminoacizii specifici, „cărămizile" din care este clădită molecula propriei sale proteine. Carnea i se duce „de-a dreptul în sînge"...

Uh ! Şi mă cutremurai la gîndul acesta...

Nici dintre animale nu se mănîncă între ele decît lupii şi corbii... Ba şi protoomul din Neanderthal...

Noi oamenii, animale menite progresului şi pentru care progres înseamnă viaţa socială, înţelegere, afecţiune, „ne mîncăm între noi" doar la figurat..., atunci cînd „nu-l înghiţim" pe potrivnic... Sau şi pe vreo semenă „apetisantă", pe care-o „mîncăm din ochi"...

Şi totuşi, legea civilizaţiei — legea omului, nu o dată a patronat crima.

Doar legea naturii stă cumpănă între legea fiarelor : „mănîncă-l de viu" şi legea simbiozei, cu victoria celui mai voluat.

Pentru mine, crima înseamnă uciderea unei fiinţe pentru orice alt scop în afară de a te hrăni cu ea. Tigrul junglei te ucide ca să te mănînce. Omul ucide găina ca s-o mănînce. Iar dacă ăst canibal mă va mînca (dacă va triumfa, aşadar, asupra

isteţimii şi forţei mele), nu va face nici măcar o crimă... biologică.

În timp ce crime sînt tîlhăriile, războaiele şi autodafeurile prea cucernicei inchiziţii. Tot aşa cum crime au fost sacrificiile omeneşti, sau chiar animale, ale cultelor păgîne, infinit mai monstruoase decît canibalismul unui animal...

★

Fui brusc readus la realitate de acelaşi maricoh, care erupse brusc din umbă, la o palmă de mine. Mă privise desigur iscoditor de multă vreme, urmărindu-mi fiecare tresărire a mimicii.

Bine că n-o surprinsese pe Lagua! Îmi zîmbea larg, cu multă... duioşie în ochi. Acum i-o interpretam însă altfel.

În mînă ţinea o coajă mare de nucă, în fundul căreia zării o plămădeală subţire, brună. Şi cu un vîrf ascuţit de săgeată, o tot amesteca, în mojarul improvizat.

Apoi, împărţindu-şi privirile între braţul meu şi plămada din nucă, scoase din ea vîrful ascuţit, plin de pasta vîscoasă. Şi pînă să-mi dau seama de ce avea să facă, îl ridică o clipă pînă deasupra capului său, ca şi cum i-ar aprecia consistenţa sau culoarea... Şi lăsîndu-l brusc în jos, mi-l implîntă în pielea braţului.

Ciudat. Nu m-a usturat şi aş putea spune că nici n-am simţit înţepătura. Poate că nici n-aş fi ştiut de ea, de n-aş fi văzut gestul. Din rană nu se scurse nici o picătură de sînge, iar de jur împrejurul înţepăturii pielea păli.

El mai ezită cîteva momente, pîndind parcă să citească ceva în ochii mei, apoi dispăru.

Crezui că mă lasă singur. Dar nu. Mi-o trimise pe Lagua şi pentru asta iar îmi deveni simpatic...

Cum începuseră toţi să mişune care-ncotro, Lagua se aşeză la mică distanţă de mine. Nu-mi vorbi şi nici eu nu-i întrerupsei veghea.

O simţeam (ciudat sentiment inexplicabil) ca pe o rudă apropiată. Prezenţa ei singură mă umplea de-o siguranţă optimistă. Nu prin vreun ajutor ce mi-ar fi putut da, cît printr-un efect stimulent, tonic, ce-l exercita asupra mea. Cu ea alături mă simţeam în stare de orice acţiune, cît de nebunească.

Dar gîndurile mi se încîlciră treptat şi alunecară tot spre ea, însă pe panta unor imbolduri pătimaşe, ridicul de nepotrivite cu situaţia noastră de acolo...

III.

ÎN CARE,
DUPĂ CE SUNETELE...
PRIND CULOARE,
LAGUA ARATĂ CĂ ŞTIE CE VREA...

Lagua îmi păruse la început îngrijorată de starea mea. Dar privindu-mă bine, se linişti.

Încă din primele minute, după „injecţie", mă simţeam din nou voinic, din nou atletul de totdeauna. Dar, curios, tot nu mă puteam urni de jos, cu toate că mi se părea că am musculatura în tonicitatea unei corzi bine întinse, parcă gata să răsune....

Deşi o „mătăhală" de om, cu cei 1,88 m înălţime, şi la cei 43 de ani ai mei, cu cele 101 kg greutate, mă ţinusem tot

timpul în umbra recordurilor sportive. Acasă, după călirea cu boxul, judo și jujițu, în care excelam, după scrimă și lupta ciobănească cu bîta, pe care le practicam în nebunesc avînt, îmi împărțeam anotimpurile între schi și călărie. La concursuri încă mai luam suta de metri plat în 11 secunde și 800 m plat în 150. Săream 7,50 m la lungime, făceam 400 m garduri în 53 secunde și nu mă lăsam nici la 3 000 m obstacole, pe care îi onorasem ultima oară cu puțin peste 9 minute...

Doar în înălțime nu treceam de 1,50 și prăjina nu-mi era prietenă. În schimb ciocanul la 65 m și sulița la 85 m mă clasaseră destul de binișor.

Cît despre rezistența mea... La intemperii și căldură, mi-o credeam nelimitată. De altfel, anul acesta de junglă, în fuga după o himeră, mi-o dovediseră...

★

Zgomotele zglobii de maimuțe, pe care pînă acum nu le luasem în seamă, începură să mă smulgă din gînduri. Încercai senzația de-a fi din ce în ce mai sensibil la sunete. Parcă fiece zgomot repercuta undeva în mine, în ființa mea întreagă... Dădui să-mi abat atenția spre maimuțe. Mingile negricioase zburau din cracă-n cracă, pline de o spaimă caraghioasă.

Abia avui timpul să-mi potrivesc ceasul după miezul zilei, că mă și zăpăcii de tot... Drogul își făcea efectul, printr-o beție stranie. O beție colorată... Căci din acest moment și cît dură ea, pînă în adînc de bezna, tot ce-mi ajungea la ureche se întruchipa în forme colorate, ca și cînd ar fi trecut ca obiecte reale, prin fața ochilor mei.

Halucinații colorate. Straniu. Splendid de straniu...

Totul începu printr-un ușor trosnet al unei crenguțe, pe care Lagua, schimbîndu-și poziția, o rupsese... Privind-o pe Lagua, văzui în acea clipă cum din genunchii ei armonioși se desprind cercuri de irizații, cu mult galben. Cercurile se lărgeau, galbenul se împrăștia parcă vibrînd și scînteind, în timp ce din centrul lor noi culori îi luau locul. Pentru ca și ele, crescînd, să se răspîndească, lăsînd loc altor și altor culori..., spre purpuriu și indigo.

Apoi după un clipit mai lung, cînd din frunziș o maimuță își certă soțul, din bolta de verdeață umbrită văzui picurînd

stalactite împletite din roz și brun deschis, ce se pierdură într-un colorit verzui-gălbui și albăstrui, ca de cer.

Îmi concentrai atenția spre ciripit și croncănit de păsări și parcă baloane multicolore se desprindeau din bolți, aruncîndu-se într-un încîntător balet suprarealist... Și totul continua la infinit, în forme ciudate și bizar colorate...

★

Era tîrziu noaptea cînd zăpăceala mă lăsă. Cu încetul, pe nesimțite, îmi putui strînge ideile răvășite.

Lagua nu mă părăsise nici o clipă. Privii spre ea cu alți ochi.

Ea remarcă schimbarea și se însenină la față. Apoi murmură odată cu gestica ei expresivă :

— Tu nu mănînc ! Nu ! Nu mănînc !

Și arătînd spre colibă, adaugă :

— Ei rău cu tu ! Tu mănîncă — tu rău !

Am înțeles, frumoasa mea zînă, ce-mi aperi slăbiciunea ! Am înțeles. Și i-o arătai prin semne. Voia să dejoace o otrăvitoare ofensivă a maricohului, al cărui scop nu-l pricepeam încă, întrucît nimic nu l-ar fi oprit să-mi ia viața prin metode... tăioase

★

În sfîrșit, o noapte odihnitoare !

Am ațipit exact 35 de minute. Și cînd mă trezii, aveam parcă mai multă forță. Iar acum, odată cu zorile, și o foame de lup...

Înțeleg. Drogul era pe bază de **peyotl** ; halucinațiile vizuale specifice mescalinei se datoresc acestui alcaloid produs al unei cactee mexicane (nu bănuiam că există și în inima Braziliei). Poate că medicația era menită să-mi combată adinamia, adică sleiala.

Acum poate că ar fi urmat a doua fază de otrăvire, prin mîncare. Poate ca să-mi anihileze voința sau, știu și eu, ca să-mi distrugă masele musculare în favoarea stratului grăsos, astfel ca în ipostaza de „animal domestic" să capăt calități gastronomice superioare... !

Aici eram în miez de țară a drogurilor și a vrăjilor. Noroc că o „vrăjitoare" bună veghea asupra-mi !

Puținul ce-am cunoscut noi, europenii, din otrăvile lor — tutunul, curara și mescalina — trebuie să reprezinte mai nimic față de „știința" tradițiilor lor !

Dar iar tresării. Peste tot doar surprize. Crezui că din nou am halucinații...

Într-un zbîrnîit fîlfîitor, ca de elice îndepărtată, mi se păru că din desișul de sus cad stropi de culoare... Sau poate pietricele sclipitoare... Parcă rubine și smaragde se întrepătrundeau cu năsturei de aur... Descriau curbe elegante, pentru ca în clipa următoare să rămînă suspendate în aer sau să dispară în zbor fulgerător. Vreo doi asemenea bulgărași se lăsară mai jos spre mine și... ciripiră. Abia atunci mirajul încetă. Știut este că omul slăbit e receptiv sugestiei și autosugestiei. Erau doar vechi cunoștințe : colibrii. O pasăre eroică. Nu mai mare decît un bondar de-al nostru, știe să-și vîre ciocul său lung și în caliciul florilor — după nectar și gîze minuscule —, dar și în ochii șoimului ce l-ar ataca...

Față de junglă mai-mai că mă simțeam și eu un... colibri.

Și cînd Lagua veni lîngă mine, mă găsi rîzînd. Ea se însenină și alergînd spre un hățiș, unde probabil că-și avea culcușul, reveni aducîndu-mi o mare coajă de nucă plină cu un lichid lăptos.

Pesemne mi-l pregătise de mult. Ce vrajă mai conținea ?

Cu încredere în Lagua, înghiții băutura, plin de elan.

Curios, dar după nici cinci minute, adormii. Nu-i cu adevărat de mirare ? Eu și să dorm, înainte de cele 24 de ore de veghe !

Dar Lagua fu și mai surprinsă cînd mă văzu deșteptîndu-mă după exact o jumătate de oră. Ei da ! Ornicul creierului meu era bine reglat !

Lagua mă rugă să mă ridic. De la prima tentativă pe care o făcui, cu prudența omului care știe că nu poate, mă convinsei însă că-mi revenisem în toate puterile mele. Ea mă opri însă de a mă ridica de tot. Și-mi spuse :

— Stai ! Noapte vine, eu vine, tu mergi, eu ține tu, păcălit ei !...

Te-am priceput, Lagua ! Ei vor trebui să mă creadă același neputincios.

Apoi veni vremea prînzului. Lagua îmi aduse hrana, murmurînd printre dinți :

— Tu mănîncă nu ! mănîncă nu !

Luai o mutră îndurerat scîrbită și îi împinsei mîna ce-mi oferea hrana, ca și cînd nu puteam mînca. Deși mie-mi venea s-o înfulec.

Chipul maricohului-șef se și ivi din hățiș. Rudimentul său de mimică reușea totuși să-i exprime uimirea.

Ce grijuliu mă tot supraveghea omul ăsta ! Nu mai avea oare și altă treabă ? !

Pricepui că era decepționat de lipsa de efect a peyotlului său. Intră în colibă, pentru ca după cîteva clipe, și asta mă impresionă neplăcut, să-l văd cum iese cu plămada și săgeata.

Dedusese că doza inițială fusese prea mică pentru mine și... ah, Lagua ! Ce rău e cînd te iei după femei !

Gata, m-a și înțepat. Nu-mi lăsase răgaz să-mi rumeg dilema de a-i suporta tratamentul sau de a riposta cu forța ce-mi revenise.

E drept că Lagua tot timpul îmi șuiera printre dinți : „Bun ! Bun". Și primii tăcînd noua doză.

Ce a urmat puteți bănui : o nouă zi și jumătate de noapte de beție colorată, minus zăpăceala dintîi. Eram mai obișnuit, poate, sau mai în puteri, după drogul Laguei.

Cu mult înainte de a se crăpa de zi, ea se și înființase lîngă mine. Îmi aducea iar băutura întăritoare și un fruct savuros-picant, poate că din propria-i rație. După vreo două îmbucături recunoscui însă că nu-i fruct, ci o ciupercă uriașă, friptă la proțap.

Adormii și mă trezii tot înaintea zorilor, cînd încă era întuneric de-a binelea.

Lagua mă întrebă cu neliniște în glas :

— Tu frică nu ?

— Vai Lagua ! Să mă fi pălit frica de a fugi de o moarte sigură spre una posibilă ?

Eu nu cunosc frica, deși aici, pe meleagurile voastre, totul e menit să te-ngrozească. Doar teama și superstiția vă străjuiesc supraviețuirea.

Necunoscută e pădurea cea lipsită de cărări ; necunoscute pericolele — mlaștina și „balaurul". Teama îți umbrește judecata și te gonește din urmă ; îți sporește oboseala, cînd ești plin de voință, sau deznădejdea, cînd ești obosit... Teama face

să-ți pară și mai neagră pîcla înserării și mai sinistre zgomotele pădurii. Prevestitoare de noi nenorociri îți par foșnetul uscat al liliecilor, zumzetul obsedant al insectelor și murmurul frunzișului...

Teama este corsetul ce-ți comprimă pieptul, asurzindu-ți respirația, ca să nu te descopere vrăjmașul din umbră. Teama este focul ce cuprinde pe cel mai neînfricat în hărțuiala junglei, mistuindu-i îndrăzneala ; teama și fiica ei : panica, stîrnite de cei trei f : **foame, friguri, fiare...**

— Eu nu frică, Lagua !

Ea mă privi cu recunoștință, apoi îmi cuprinse subsuorile și dădu impresia că abia mă urnește, în timp ce eu mă ridicam în picioare.

Plăcută senzație să redevii... biped.

Mersei sprijinit, ca și cum mi-aș fi lăsat toată greutatea pe umerii ei, ca și cum ea m-ar fi purtat. Și adevărul e că simpla atingere a acestor umeri „magnifici" îmi și dădea puteri înzecite. Plină de vrajă ești, Lagua !

Ne îndreptarăm direct spre hățișul din fund. În desiș, zării pe dată ceea ce altcineva probabil că n-ar fi deslușit și ceea ce Lagua știa dinainte că se află acolo : sclipirea ochișorilor mici, negri și... desigur uimiți ai pîndarului, el însuși rămas cu totul invizibil.

Lagua făcu gestul de a duce mîna spre cingătoare. Pricepînd că-și caută cuțitul și știind pentru ce, o oprii la timp, pentru ca negrul să nu observe.

Eram prea sigur de mine. Lagua mă pricepu și se opri.

Eu îmi calculai mișcarea, ca într-o competiție sportivă. Și neglijînd spinii ce trebuiau să-mi julească mîinile, mi le avîntai pe amîndouă fulgerător, exact acolo unde, în raport cu reperele corneelor strălucitoare, calculasem că se va fi găsind negrul și mlădiosul gît al sentinelei. Și-l avui în mîini într-o clipă, depășind și văz și gînd, în iuțeală. Dar nu strînsei mult. Nu voiam să aștern între ei și noi poteca răzbunării. Mă mulțumii să-l fac nevătămător pentru vreo oră, repezindu-i un pumn corect dozat în mandibulă...

Îi simții trupul îngreunat și-l lăsai ușurel pe sol.

Îi luai arcul și săgețile. Dar Lagua și făcuse cîțiva pași pînă la o altă tufă, de unde se întoarse — surpriză plăcută ! — cu sacul meu și cu două macete (paloșe late), dintre care unul era chiar al meu. Le pitise deci din vreme acolo. Cumpănise bine toată „lovitura".

Străbăturăm gardul viu, nu fără a lăsa amintiri smulse din hainele și pielea noastră în ghimpii nesătui, pe care încă nu-i puteam despica cu maceta, de teama zgomotului.

★

Sălașul maricohilor rămase mult în urmă, pierdut printre zidurile verzi ale tăcerii de junglă. Pîcla nu se ridicase încă.

Nevoie de ghid n-aveam, căci dobîndisem de luni de zile „instinctul" sau, mai corect, reflexul orientării. Știam că nu poate alege altă cale decît spre rîu, oricare va fi fost el. Și știam unde se află acest rîu după mirosul specific.

Pătrunsesem adînc în pădure. Iar Lagua, ce-și purta pașii siguri înaintea mea, părea neînfricată. Paloșul în mîna ei aproape că nu făcea mai mult zgomot decît foșnetul frunzișului de sus. Căci îl mînuia prin abile și puternice lovituri seci, scurte și la intervale neregulate, ca să nu izbească și... auzul eventualilor pîndari.

Fiare nu se zăreau la ora aceea. În junglă, de altfel, prezența lor e știută, dar niciodată văzută. Căci cel ce le-a văzut nu mai are cum povesti.

O familie de maimuțe urlătoare ne însoțise un timp prin pădurea de sus. Se plictisiseră însă repede și ne abandonaseră.

În curînd pășirăm pe nămol umed. Mirosul jilav se înteți. Apa nu mai era departe. Curînd chiar zărirăm unda molcomă. Jungla este apă și pădure.

Acum călcam pe teren deschis. Malul era mult ridicat peste apă, poate cu cîte doi metri pe alocuri, deși nu ieșisem din anotimpul ploios, ce se prelungește pînă în august, anotimp cînd rîurile sînt umflate, adesea cu șerpuieli amețitoare, cu maree și valuri ce rod matca.

Uneori se găsesc adevărate peșteri săpate pe sub rădăcini de copac. Și doar acea încîlceală, ca un ghem de șerpi înțepeniți, a rădăcinilor dezgolite în parte, mai ține țărmul să nu se surpe. Iar cînd totuși malul s-a desprins, pe rîuri mari, el cade în parcele întregi, cu arbori cu tot, adevărate ostroave întrețesute de liane.

Malurile mlăștinoase sînt și gazde ospitaliere pentru crocodili. Mă așteptam să văd botul lung și ascuțit al vreunui caiman, dezgustătoare fosilă vie. Parcă-i și vedeam ochii cu priviri ce par a înțelege. Nimic nu e mai siderant ca ochiul de

şarpe şi de crocodil, cu priviri reci de ură, ce-ţi inoculează groaza.

Atîta doar că crocodilul nu atacă înainte de amiază. Şi de aceea probabil că nici n-au apărut.

Lagua se întoarse la un moment dat surîzătoare spre mine.

— Acolo rîu, acolo casa ! spuse ea.

Să te văd cum îl parcurgi însă, mîndra mea Lagua ! gîndii eu.

IV.

ÎN CARE MÎNĂ-N MÎNĂ NE AFUNDĂM TOT MAI MULT ÎN IADUL VERDE. ŞI IADUL DEVINE RAI.

Lîngă Lagua, zbuciumul de coşmar devenea vis de viaţă ; fuga halucinantă spre viaţă căpăta farmec. Un singur fir ne lega de realitate : viaţa ; şi un singur ţel : viaţa. Iar Lagua pentru mine devenea însăşi Viaţa...

O urmam docil de-a lungul malului.

Ne prinse amiaza cînd, în sfîrşit, ea găsi ceea ce căuta. La oarecare distanţă, peste masivul relief al pădurii, cîţiva palmieri **assay**, zvelţi şi înalţi, formau un mic pîlc, răzbindu-şi din adîncul întunecos coroana luminoasă. Ei reprezentau pentru ea un reper ; pentru mine şi un prînz delicios, cu nucile lor. (Nu uitaţi că foamea-mi devenise cronică !)

Ne îndreptarăm spre ei. Din nou la fiece pas, jungla îşi închidea zidul verde în jurul nostru : în faţă cel nezărit încă, în spate cel din nou închis, parcă tot nestrăbătut. Din nou, fiece pas însemna luptă, din care, fiindcă ne grăbeam, ieşeam cu zdrelituri dureroase, ce vor dăinui ore întregi ; iar dacă nu ne-am fi grăbit, ne-am fi ales... cu înţepături de insecte sau de agresive plante veninoase...

Pînă la urmă, tot dădurăm de acei palmieri. În tufişul de lîngă primul, Lagua găsi ceea ce lăsase, desigur, înainte de-a fi fost prinsă de maricohi : o **pelatos**, un soi de bărcuţă din piele crudă netăbăcită, legată la colţuri.

Era ca un fulg pentru mine. Luind-o, n-o mai apucarăm pe unde venisem, ci direct spre rîu, printr-un **banado**, teren inundabil, acum cu totul smircos. Or, amiaza trecuse și crocodilii...

Îi comunicai lui Lagua temerea mea și-o sfătuii să ocolim **banado**-ul. Era însă prea grăbită ca să mă mai asculte. Instinctiv îi dădeam dreptate și o urmam fără să mai reflectez bine de ce... O săgeată — dintre cele lungi de doi metri — ce se înfipse chiar lîngă mine mă convinse cît de justificată îi era graba și de puterea ei de previziune.

Maricohii nu pierduseră din memorie locurile de unde capturaseră femeia albă. Bănuiau că ea le va mai vizita.

Lagua mă apucă de mînă și cu viteza desperării vru să mă tîrască. O luai însă în brațe și o purtai eu, cu... 150 de secunde mia de metri... hîrtoape! Goneam în direcția indicată de ea, perpendicular spre rîu, prin smîrc, drept spre o mică ceată (mică, dar ceată totuși) de caimani, care, la început, nu știau ce să mai creadă de-o îndrăzneală atît de mare, neputînd să-și închipuie că puteam fi o pradă atît de mioapă.

Negrii se păstrau la o depărtare... respectuoasă, dincolo de distanța săgeții, invidiind probabil crocodilii pentru norocul de-a ne gusta carnea.

Între negri și caimani nu ezitasem să-i aleg pe ultimii, fiindcă, din experiență, credeam în vraja îndrăznelii și în timiditatea înnăscută a sălbăticiunii față de cei ce-o înfruntă.

De-ndată ce primul crocodil mi se îndreptă întins spre picioare și în timp ce eu pregăteam pistolul, Lagua scoase o serie de șuierături prelungite, într-o melopee stranie, ațîțătoare.

Cum o auziră, caimanii făcură toți stînga-mprejur și în grabă mare merseră de se scufundară în rîu. Doar cîteva broaște comentară, cu țipăt ca de copil, evenimentul.

Nimic, de-acum încolo, nu mă mai putea mira, din partea îndrăznetei Lagua.

Ne-am aruncat barca în apă, o instalai confortabil pe Lagua înăuntru și cu mari dificultăți mă cățărai și eu. (Dificultăți mai mari decît ați crede, dat fiind masivitatea mea!)

Primul act se terminase, sub cortina celor cinsprezece metri de frunză lungă, pe care palmierii o aplecau spre unda gălbuie și tulbure a rîului. Începea un al doilea act al dramei...

(CONTINUAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR)

CORNELIU FRONEA
– CONSTANŢA –

CÎINELE CUVÎNTĂTOR

Aprinzîndu-şi ţigara de la o brichetă îmbrăcată în piele, Richard se adresă asistentului :

— Kurt, mi se pare că astăzi trebuiau să sosească aparatele. Cît timp mă voi ocupa de tînărul nostru, tu interesează-te de ele. În regulă ?

Capul ţuguiat al asistentului se plecă de cîteva ori în semn că a înţeles şi părăsi în grabă biroul. În urma lui, Richard îşi consultă ceasul şi, după ce se uită îndelung la Arcesilau, se îndreptă agale spre camera tînărului.

Cînd pătrunse înăuntru, acesta tocmai mîncase şi desfunda o sticlă cu vin. Apropiindu-se, se uită atent în ochii lui şi-l întrebă pe un ton în care nu-ţi puteai da seama cît este politeţe şi cît o intenţie ironică :

— Îmi permiţi să bem împreună ?

Ochii tînărului, altădată luminoşi, căpătaseră culoarea mocirlei. Il privi pe furiş cîteva clipe şi, după ce-şi umplu paharul, îi răspunse fără chef :

— N-aveţi decît.

Începură să bea în tăcere. Din cînd în cînd, de afară răzbăteau comenzi guturale ori lătrături răguşite însoţite de ţipete speriate.

Tînărul îşi turna pahar după pahar, sorbindu-le în grabă, aşa că în scurtă vreme sticla se goli. Desfundînd alta, Richard observă că tînărul se îmbătase. Îşi cuprinsese tîmplele în palme şi mormăia abia auzit. De aceea, izbucnirea lui îl surprinse, însă îşi reveni pe dată şi-l ascultă cu luare-aminte.

— Ce înseamnă toate acestea ? În fiecare zi, asistentul dumneavoastră îmi palpează braţele, muşchii dorsali şi şira spinării. Îmi roteşte craniul, îmi cască gura, într-un cuvînt, îmi dă tîrcoale ca unui cal de vînzare. Ce urmăriţi, în fond ?

Richard îl privi dintr-o parte. Pesemne că întrebarea îl puse în cumpănă, căci îi răspunse abia după cîteva momente de gîndire :

— În fişa dumitale scrie că ai urmat trei ani de medicină. E adevărat ?

— Ce importanță mai are? se răsti tînărul, uitîndu-se la el pe sub sprîncene.

— După ce te refaci, aș dori să devii asistentul meu.

Înălțîndu-și deodată capul, tînărul trînti cu putere paharul de pardoseală și strigă:

— Mai degrabă trimiteți-mă îndărăt, în barăcile acelea prăpădite, decît...

— Vom vedea, îl întrerupse alarmat Richard. Deocamdată să-ți revii și... vom vedea, repetă el observînd că degetele tînărului se încleștau de marginea mesei.

Cîteva clipe se uitară unul la altul. Apoi Richard se deșiră alene, îndreptîndu-se cu paharul în mînă spre fereastra de unde se zărea coșul înalt al crematoriului. Pe șoseaua, de curînd asfaltată, ce ducea la „camerele de deparazitare", se înșira un convoi pestriț de oameni. Copiii scînceau de oboseală, agățați de fustele mamelor, de asemenea ostenite; bărbații, nerași și murdari, pășeau copleșiți sub greutatea bagajelor.

Într-un tîrziu i se alătură și tînărul. Se mai liniștise însă, zărind procesiunea ce se tîra pe șosea, chipul i se acoperi de o paloare măslinie. Observîndu-l, Richard scrută capătul convoiului ajuns înaintea unor porți uriașe de fier și spuse repede:

— Haide, tinere, e timpul să te odihnești.

Stringîndu-și pumnii, tînărul dădu din cap.

— Programul acesta mă ucide. Ah, de-aș ști ce urmăriți..., scrîșni el, ridicîndu-și brațele și uitîndu-se în tavan.

— Liniștește-te, dragul meu, îl încurajă Richard, bătîndu-l pe umăr. Curînd ai să zîmbești, amintindu-ți că m-ai amenințat cîndva. Oricare alt deținut s-ar fi împăcat de minune cu modul dumitale de viață. Nu-i așa? îl întrebă în timp ce-și duse paharul la gură, dezgolind un braț subțire și osos, ca gamba unui copil rahitic.

Tînărul îl privea furios. Sub sprîncenele înguste, pupilele lui Richard păreau că dormitează. Fruntea îngustă și chelia tricofițioasă îi lăbărțau obrajii deformați de pomeții colțuroși. Nasul încovoiat îi atîrna amenințător deasupra buzelor albicioase și subțiri.

Înainte de a încuia ușa pe dinafară, Richard îi spuse:

— Dacă dorești, îl pot trimite pe Kurt să jucați cărți. Mi s-a plîns că n-a reușit să-ți ia încă nici o partidă.

— Mă simt bine și singur, îi răspunse tînărul, lungindu-se pe un pat de campanie și vîrîndu-și miinile sub cap. Vreau să fiu lăsat în pace, asta-i tot.

Dînd din umeri, Richard închise ușa și, traversînd coridorul secției, intră în birou. Asistentul sosise și se afla aplecat deasupra lui Arcesilau, mîngîindu-i botul. Zărindu-și stăpînul, cîinele începu să dea înveselit din coadă.

— Kurt, mi se pare că am reușit să-i restabilesc încrederea. De astăzi o să mă ocup personal de el. E destul să-ți audă numele că îl și apucă furia...

Ochii asistentului scînteiară admirativ; uitîndu-se la chipul profesorului, își aminti de ziua cînd acesta, propunîndu-i colaborarea, îl scăpase de duhoarea grețoasă a barăcii, vorbindu-i cu însuflețire:

— Kurt, închipuiește-ți un cîine cu un creier de om. Va sosi vremea să avem nevoie de cîini inteligenți și docili. Închipuiește-ți ar-

mate de cîini străjuind așezările omenești, obligîndu-le să muncească pentru rasa ariană. În timp ce noi ne vom continua cercetările, ridicînd civilizația la cea mai înaltă treaptă, cîinii noștri se vor înmulți, vor împînzi lumea. Educația lor va fi incoruptibilă. O veșnicie a muncii pașnice și creatoare, era cîinilor, Kurt...

Scărmănînd ceafa groasă a dulăului, asistentul articulă subțire o suită de sunete disperate, din țîrîitul cărora Richard desluși :

— Apropo, chiar azi dimineață i-am obținut repartizarea pentru experiențele noastre.

— Foarte bine, Kurt. Ei, ai fost la gară? îl întrebă deodată Richard, dînd semne de nerăbdare.

— Tocmai voiam să vă anunț că au sosit lăzile, spuse asistentul.

— Atunci, pune-i lui Arcesilau zgarda și haide !

În drum spre gară, printre barăcile de care-i despărțeau ziduri înalte și cenușii, cîinele se uita în toate părțile, adulmecînd neliniștit pe măsură ce se apropiau. Era un dulău înalt și musculos, cu botul ascuțit, încoronat de un șirag de canini puternici, la capetele cărora tronau doi colți uriași. De cîte ori îi privea labele late cu smocuri de păr roșiatic între gheare, Richard și-l închipuia la acțiunile de prindere a deținuților evadați. Zăvodul adulmeca aerul cîteva clipe, nările îi fremătau și deodată se urnea din loc, plonjînd în salturi, aruncîndu-se și dispărînd pe urme ca o săgeată.

Curînd, se apropiară de gară și văzură peronul vast înțesat de oameni. Îngrămădiți unii într-alții, tremurînd de frig, se uitau dezorientați în spatele gării, dincolo de gardul de sîrmă ghimpată, unde barăcile de lemn se zăreau pînă departe. Era un transport de noi sosiți, ascultînd discursul de întîmpinare al unui ofițer cu ochelari, al cărui veston urias îi acoperea carîmbii cizmelor.

Observînd că oratorul era însuși comandantul lagărului, Richard îi făcu semn asistentului să se oprească. Se așezară respectuoși deoparte și-l ascultară cu atenție. Vocea comandantului luase un timbru strident, sfîșiindu-se în mii de fîșii în aerul înghețat, ceea ce însemna că era pe cale să încheie :

— Țin să vă repet încă o dată : aici n-ați venit într-un sanatoriu, ci într-un lagăr de concentrare german, de unde nu există ieșire decît prin coșul crematoriului. Cui nu-i place n-are decît să se ducă chiar acum la sîrma de curent de înaltă tensiune. Dacă în transport sînt evrei, să afle de la mine că n-au de trăit mai mult de două săptămîni, popii o lună, iar ceilalți trei luni [1].

Urmară cîteva momente de stupefacție. Din mulțime se auziră întîi cîteva glasuri răzlețe, apoi din ce în ce mai cu tărie strigăte colective de protest. Cordoanele de soldați SS cu cîini începură să se strîngă, împingînd oamenii zăpăciți către camioanele descoperite, care așteptau gata să pornească.

Harmălaia generală întărîtă cîinele lui Richard ; animalul începu să latre gros și repede, smucind cu furie zgarda. Grăbiră pasul, strecurîndu-se cu prudență pe lîngă zidul negru al gării. Asistentul trăgea de curea din ce în ce mai greu.

[1] Din discursul de intîmpinare ținut de SS-istul Fritzch, comandantul lagărului Auschwitz (vezi „Fabrica morții").

Aproape de intrarea în clădire, întîlniră un grup de copii mînați de un soldat voinic. În aceeași clipă, brațul asistentului se întoarse de la cot, pumnul i se răsuci din încheietură și, înainte de a-și da seama ce se petrece cu el, își simți partea de sus a trupului smulsă din șold, proiectată în aer, apoi tot trupul i se prăvăli peste pietrele cubice ale peronului. Văzînd ce se întîmplă, Richard se repezi la gîtul cîinelui, cuprinzîndu-l cu amîndouă mîinile, căutînd cureaua.

— Hei, Arcesilau, n-auzi..., răcni el, trăgîndu-l cu putere de curea, de îndată ce și-o înfășură pe pumn.

Trupul numai mușchi al animalului vibra tot. Nările îi șuierau, în timp ce ochii i se uitau țintă la piciorul unei fetițe. Ridicîndu-și privirea pe chipul soldatului, Richard văzu că acesta îi arăta cîinelui pulpa sîngerîndă a copilului pitulat sub brațul său. Pesemne că animalul se năpustise ațîțat de rana fetiței. Îi mîngîie botul umed și înfierbîntat și-i răsuci o ureche. Apoi, de cum îl văzu pe asistent ridicîndu-se de la pămînt și frecîndu-și brațul, îi spuse :

— Haide, Kurt. Sper că nu ți s-a-ntîmplat nimic grav.

Cîinele se potolise și doar din cînd în cînd lătra scurt spre grupul copiilor ce se îndepărtau. Surîzînd, asistentul îi ciufuli blana spatei.

Intrînd în biroul ofițerului administrator al gării, acesta îi salută cu respect.

— Heil ! îi răspunse Richard înviorat dintr-o dată. Unde sînt lăzile noastre ?

Fură conduși într-o magazie neaerisită, duhnind a pucioasă, unde li se arătară două lăzi mari, sigiliate.

— În regulă, se bucură Richard, frecîndu-și palmele.

După încărcarea lăzilor într-un camion, cei doi se întoarseră în lagăr ca să încerce funcționarea aparaturii.

★

Laboratoarele lui Richard se compuneau din două săli de operație, cu anexele lor, în care asistentul instalase din timp aparatura primită de la Berlin. Cînd Richard pătrunse în prima sală de operație, asistentul îl și narcotizase pe tînărul lor prizonier, îi bărbierise craniul și pregătise instrumentele pentru operație.

Chirurgul își spălă îndelung mîinile, își îmbrăcă halatul și mănușile sterile, apoi începu operația, trepanînd craniul victimei. Cu o mare încordare, Richard disecă encefalul, secționînd conexiunile dintre scoarță și centrii subcorticali. Organul de grefat fu depus într-un recipient cu ser fiziologic.

Această primă fază a operației dură două ore. Era miezul nopții cînd asistentul telefonă după brancardieri. Aceștia aruncară pe targă trupul neînsuflețit al tînărului și se îndreptară cu el spre sumbrul edificiu al crematoriului.

Abia acum începea partea cea mai dificilă a operației. Masa lucioasă, alburie, ce fusese creierul unui om, trebuia integrată în cutia craniană a carnasierului.

Trecură în cea de-a doua sală operatorie. Acolo Arcesilau, urmărind gesturile asistentului, dădu semne de neliniște, dar văzîndu-și stăpînul, prinse a se gudura. Apropiindu-se de el, Richard îi vorbi cu blîndețe :

— Arcesilau, dragul meu, ți-a bătut ceasul să devii cel mai deștept patruped din lume.

Ca de obicei, cînd i se vorbea astfel, cîinele hămăi vesel, dezgolindu-și dinții. Cuprinzîndu-i ușurel ceafa, Richard îi pipăi atent denivelările.

— Ține-i capul, Kurt, ridică deodată glasul Richard, găsind ceea ce căuta.

Asistentul se conformă, strîngînd cu putere tîmplele animalului, care începu să se zbată, presimțind că i se va întîmpla ceva neobișnuit. Brusc, Richard înfipse acul seringii, care conținea anestezic. Se auzi un scurt scheunat, și animalul înțepeni.

Richard ferăstrui țeasta cîinelui și după ce desprinse calota începu disecția creierului.

Prin microocularul electrocoagulatorului, chirurgul urmărea încordat zonele pe care le secționa.

În sfîrșit, disecția a fost terminată și encefalul cîinelui — îndepărtat. Urmă timpul grefării propriu-zise, de altfel cel mai dificil, cuprinzînd refacerea legăturilor nervoase și vasculare între creierul donatorului și centrii subcordicali ai animalului.

Într-un tîrziu, după refacerea calotei craniene a cîinelui și după suturarea plăgii, Richard se prăbuși într-un fotoliu, luînd ceașca de cafea preparată în pripă de un asistent. O sorbi dintr-o înghițitură.

— Kurt, pînă acum e-n regulă !

★

Richard completă cu migală ultimele invitații.

— Kurt, le vei împărți celor înscriși pe lista aceasta, spuse apoi asistentului, întinzîndu-i un teanc de plicuri.

După ce zgomotul motocicletei de serviciu se stinse, chirurgul părăsi biroul, pătrunzînd în laborator. De cum intră, văzu că bucățile de carne din tăviță erau neatinse. Uitîndu-se însă mai cu atenție, observă că botul cîinelui era umed, ceea ce dovedea că băuse din hîrdăul de alături. Ochii lui priveau triști o policioară anume din raftul de lîngă ușă. Cînd Richard intră, cîinele mîrîi amenințător, dar se liniști pe dată și nu-i mai dădu nici o atenție.

— Bunul meu Arcesilau, m-ai uitat cu desăvîrșire. De ieri m-ai uitat de tot, dragul meu !

Chirurgul încerca să-l irite. Bănuia că poate să vorbească și încerca în fel și chip să-l provoace. Dar nu era luat în seamă. Doar cu o zi în urmă, după ce-l descoperise, cîinele își vîrîse labele sub ochi, izbucnind într-un plîns răgușit, întretăiat de suspine îndelungi și sfîșietoare, ce-i cutremurau pieptul lat. Înaintea ochilor, Richard încă mai zărea licăririle vii de ură copleșitoare ce irumpeau neîntrerupt din ochii aprinși ai cîinelui. Fiindu-i teamă că prezența lui ar fi putut să aibă urmări neplăcute, părăsise laboratorul. Asistentul îi relatase felul în care s-a comportat cînd i-a împins hîrdăul dinainte :

— A așteptat fără să mă ia în seamă, dar cînd m-am apropiat, a dat semne de neliniște. De cum s-a văzut deasupra hîrdăului, s-a aplecat prefăcîndu-se că bea. Fiind atent la mișcările lui, mi-am închipuit că intenționează să-și privească chipul în apă și m-am re-

pezit la storuri să amortizez luminozitatea din laborator. Prea tîrziu însă. Îşi privise deja noua înfăţişare şi izbucnise în hohotele răguşite pe care le-aţi auzit.

Deschizînd un dulap, Richard scoase o botniţă de sîrmă oţelită. Încercă de cîteva ori să se apropie, însă observînd ce ţinea în mînă, cîinele nu-l lăsa. Îşi repezea pieptul înainte, arătîndu-şi colţii.

— Vai, vai, bunul meu Arcesilau, ai ajuns să te dai la mine, de parcă eşti turbat.

Ciulindu-şi urechile, cîinele se linişti dintr-o dată. Ochii lui se abătură o clipă asupra policioarei de lîngă uşă şi apoi poposiră pe chipul nedumerit al chirurgului. Îl lăsă să se apropie şi să-i aplice botniţa.

— Ei, bunul meu Arcesilau, cum de-ai binevoit să te potoleşti ? !

În glasul lui Richard vibra o puternică notă iritată. L-ar fi biciuit pînă la sînge, dar i-a fost teamă că-l ucide.

Bănuind că bunăvoinţa arătată putea să meargă mai departe, îi întinse o bucăţică de carne printre gratiile botniţei. Cîinele îl privi cu atenţie, mirosi carnea şi scoţîndu-şi limba, o trase între dinţi, începînd s-o mursece în silă.

— Acum te recunosc, dragul meu, abia acum te recunosc.

Îi scărmănă puţin blana de pe spate şi-l slăbi din strînsoarea curelelor. Cîinele se frecă în legături, scărpinîndu-şi locurile unde fusese legat.

— Ei, acum dacă mai şi vorbeşti, e totul în regulă şi s-ar chema că sîntem din nou prieteni.

Sarcasmul cuvintelor înfioră blana animalului. Se zburli şi se uită duşmănos. Muşchii pieptului îi trepidară în ritmul respiraţiei. Privindu-l, Richard tăcu pentru moment. Abia după ce cîinele se mai linişti, scoase un aparat de fotografiat şi execută cîteva poziţii. Apoi începu să se plimbe cu paşi rari, vorbindu-i şi pîndindu-l cu coada ochiului, în speranţa că i se va răspunde. Însă cîinele devenise din nou nepăsător şi doar din cînd în cînd se privea cu tristeţe în apa din hîrdău.

Cînd asistentul se înapoie, părăsiră împreună laboratorul, dar nu mai înainte ca Richard să bată încurajator cîinele pe ceafă.

— Linişteşte-te, dragul meu, linişteşte-te...

După ce asistentul îi înfăţişă cum au primit vestea fiecare în parte, hotărîră cum aveau să procedeze pe viitor, pentru a-l convinge pe Arcesilau să vorbească. Dar cînd reveniră în laborator, rămaseră uluiţi. Îi întîmpină un scîncet sfios, articulat incoerent. Cu mare greutate, dar bucuroşi, desluşiră silabele :

— Richard, desfă-mi legăturile...

— Ah, vasăzică vorbeşti, prietene, exclamă chirurgul în timp ce se apropie în grabă să-i desfacă chingile.

Cîinele se scutură şi, dînd roată laboratorului, se aşeză supus la picioarele lui, mîngîindu-i cizmele cu botniţa. Ciufulindu-i blana, Richard trimise asistentul după tîmplari. Peste un ceas, doi deţinuţi astupară pe dinafară cele două ferestre ale laboratorului cu şipci groase.

— Asta îţi va fi deocamdată soarta, bietul meu prieten. Încă n-am încredere în tine.

Cînd se lăsă noaptea, îi așezară într-un colț o saltea de lînă și-l înveliră cu un pled. Strecurîndu-i sub cap o pernă de puf, Richard glumi :

— Sper să înțelegi, dragul meu, că situația ți s-a îmbunătățit.

Apoi chirurgul îl încuie în laborator.

★

La o oră după ce rămase singur, cîinele zvîrli pledul cît colo și, ciulind urechile, se îndreptă spre raftul de lîngă ușă. Se înălță în două labe și cercetă atent borcanele așezate în ordine pe policioară. Curînd găsi ce căuta, luă borcanul între labele anterioare și, țopăind pe labele dinapoi, ajunsese la saltea. Sprijini borcanul de pernă, străduindu-se să-i scoată capacul. Il strîngea între labe și se folosea de dinți. Cînd, în sfîrșit, reuși, se odihni cîteva clipe și, scoțîndu-și limba, o strecură în gura borcanului. Cuprinse o masă gelatinoasă cu niște pete ciudate și-o înghiți dintr-o dată. Pesemne că era neplăcută la gust, căci ochii i se micșorară, iar botul i se strîmbă. Apoi întoarse capătul saltelei, îl sfîșie și strecură borcanul prin ruptură, împingîndu-l cu laba cît mai afund.

★

Medicul Heisler coborî din automobil în fața infirmeriei, aprinzîndu-și țigara cu gesturi controlate. În prag îl întîmpină asistentul său :

— Domnule Hauptsturmführer, unul dintre gemenii Colberge a murit.

Surprins, Heisler îl privi în bărbie și-și scoase mănușile albe :

— Cum așa ?

— Bănuiesc că un cancer la plămîn i-a fost fatal.

— Nu mai spune... Unde este ?

Copilului i se făcu autopsia în grabă. Asistentul avea dreptate. Un chist cît o prună sugrumase traheea, provocîndu-i moartea prin asfixiere.

— Interesant, foarte interesant, spuse Heisler frecîndu-și palmele. Poate de data aceasta presupunerile mele se adeveresc.

Asistentul îl privi îngrozit.

— Ce vreți să spuneți ?

— Doctore, ovulul comun, după cum trebuie să știi, presupune o evoluție comună. Sper să pricepi ce vreau să spun.

Asistentul își plecă ochii. Devenise brusc neliniștit. Heisler își aprinse o țigară și-l întrebă :

— Unde-i celălalt ?

Celălalt Colberge, un puști cu ochi albaștri și păr castaniu, era aplecat deasupra unor cuburi confecționate de deținuții din blocul alăturat. Ridicase zidăria unui castel minuscul, străduindu-se să așeze cuburile pe colțuri, în așa fel încît să poată acoperi zidurile.

Hauptsturmführerul îl mîngîie pe creștet. Scoase din buzunar o ciocolată „Paris" și i-o strecură în mînuțe. Copilul zîmbi cu toată gura și mușcă voinicește, mozolindu-se pe bărbie.

— Am să-l iau cu mine, hotărî Heisler. Vii cu mine la plimbare ?

Cu glasul tremurînd, asistentul spuse unei infirmiere să urce copilul în mașină. Apăsînd pe accelerator, Heisler făcu un viraj scurt și dispăru în lungul șoselei.

Frînă abia în curtea cimentată a crematoriului. Mai întinse o ciocolată copilului şi-l dădu jos. Apoi, fluierînd o arie săltăreaţă din „Cavaleria Rusticana", scoase revolverul şi-l împuşcă în cap.

Tocmai dădea ordinul să se facă autopsia copilului, cînd îşi aminti de invitaţia lui Richard. O reciti şi-şi spuse: „Bruta asta o să avanseze. Vom vedea dacă nu se laudă".

Demonstraţia avea loc într-una dintre barăci. Deţinuţii demontaseră priciurile şi adunaseră toate scaunele din camerele de gardă. Richard încă nu se ivise, dar participanţii sosiseră şi, strînşi în grupuri, discutau gălăgios. Strecurîndu-se printre ei, Heisler se alătură medicilor ce deserveau crematoriul. Mătăhălosul Toll gesticula cu braţele lui uriaşe, în timp ce vorbea celorlalţi:

— Şi cum vă spun, domnilor, mă cheamă comandantul: „Toll, te numesc şeful arderii", îmi spune. Dar nu ştiţi de ce. Acum trei săptămîni venise în inspecţie: „Toll, se aude că la blocul de pedeapsă se risipeşte muniţia; se împuşcă fiecare om în parte". Atunci, ce m-am gîndit?! Aşez degeneraţii cîte cinci în rînd şi trag. Doamne, de i-aţi vedea cum cad ca popicele, rostogolindu-se unul după altul pînă în sala cuptoarelor...

Şi vorbitorul plescăi din buze, uitîndu-se triumfător pe chipurile entuziasmate ale ascultătorilor. Însă pe Heisler nu-l răbdă inima şi-l interpelă:

— Te cam lauzi, domnule Toll. Dacă îmi amintesc bine, această metodă s-a aplicat la Bergen-Belsen încă de la început. Dumneata nu-ţi aminteşti?

Toll îşi roti privirile descumpănite, sperînd ca vreunul dintre cei de faţă să-i sară în ajutor. Însă ironia lui Heisler era binecunoscută, aşa că se mulţumi să-i răspundă:

— Eu nu-mi amintesc de asta, domnule Hauptsturmführer.

Heisler rînji, măsurîndu-l din cap pînă în picioare. Replică:

— Fie cum spui dumneata. Totuşi am să-ţi dovedesc că ai o ţinere de minte scurtă. După ce vom asculta lătrăturile acelui cîine, am să-ţi citesc ceva cu privire la aşa-zisa dumitale metodă. Dar iată-l pe Richard...

Richard era însoţit de asistentul său, în urma căruia păşea cîinele. Animalul era trist şi părea că se sfieşte de oameni, uitîndu-se la ei dintr-o parte, de jos în sus. Din cînd în cînd îşi lingea labele şi ofta. Respira anevoie şi smucea cureaua. Fu urcat pe o stivă de priciuri, unde asistentul îl legă şi-i scoase botniţa.

Richard îşi pregătise discursul din vreme şi, scoţînd foile, le întinse pe o tribună acoperită cu pînză neagră, pe fondul căreia era imprimată o zvastică galbenă. Începu să citească pătimaş, uitîndu-se în răstimpuri peste capetele celor din baracă.

— De data aceasta, spuse el în încheiere, nu va mai îndrăzni nimeni să nege utilitatea experienţelor noastre pe oameni vii. Chiar şi cele mai neîncrezătoare minţi din imperiul german se vor da bătute. Cîinele-om există, priviţi-l!

Toate capetele se întoarseră către estrada de priciuri, unde cîinele se încovrigase pe cele patru labe. Din bot i se scurgea salivă murdară, iar limba, de asemenea murdară, îi atîrna tremurîndă. Zgîria cu îndărătnicie podeaua udă de lacrimile ce-i şiroiau din abundenţă din ochii mijiţi.

Făcînd cîțiva pași spre el, Richard își împreună mîinile, adresîndu-i-se rugător :

— Bunul meu Arcesilau, sper să nu mă faci de rîs. Haide, vorbește !

Privirile din baracă deveniră iscoditoare. Urmăreau demonstrația cu atenție, în tăcere. Dar cîinele refuza să caște botul. Tremura tot și privea în gol.

În această situație se auzi vocea ironică și sarcastică a lui Heisler :

— Nu-ți fie teamă, Richard, doar e cîinele tău.

Se auziră cîteva rîsete batjocoritoare. Printre ele, se deslușea hohotul buhăit al comandantului. „Va trebui să mă apropii. În cel mai rău caz, o simplă mursecare vindecabilă", se gîndi Richard, uitîndu-se o clipă drept în ochii lui Heisler și apropiindu-se de estradă. Dădu să mîngîie cîinele, dar...

În clipa aceea, dintr-o săritură, fiara se sprijini cu labele dinainte în pieptul său și-i înfipse colții în umărul stîng. Răcnetul chirurgului provocă panică și se auziră zgomotele revolverelor trase din tocuri.

Slăbit din strînsoare, Richard se prăbuși de durere, strîngîndu-și umărul. Printre degete îi țîșnea un șuvoi gros de sînge. Strigîndu-și asistentul, se răsuci într-o rînă, încercînd să-și sfîșie uniforma cu dinții.

Atunci auzi vocea cîinelui. Era un urlet răgușit. Își întindea grumazul, să fie auzit de toți, străduindu-se să articuleze silabele cît mai rar :

— Zadarnic, Richard, vei muri. Peste puțin timp voi muri și eu. În zadar, bestiilor...

Dar nu mai putu să continue. Trupul cuprins de febră i se chirci sub o ploaie de gloanțe.

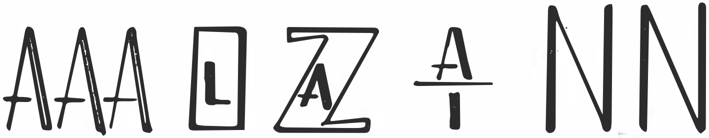
ERATĂ : Din eroare caricatura semnată Mihai Constantin (din fascicula 318) aparține lui Constantin Botezatu (din Roman).

DIN AMINTIRILE ANULUI 2000

FANTEZIE DE GHEORGHE BRAȘOVEANU

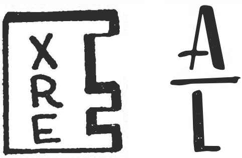
TRIVERB POTABIL

(13, 4, 6)

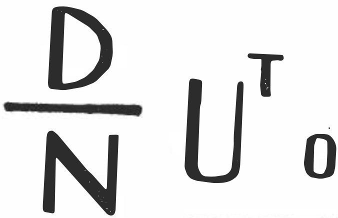
ÎN VACANȚĂ

(Criptografie; 2,8,2,4)

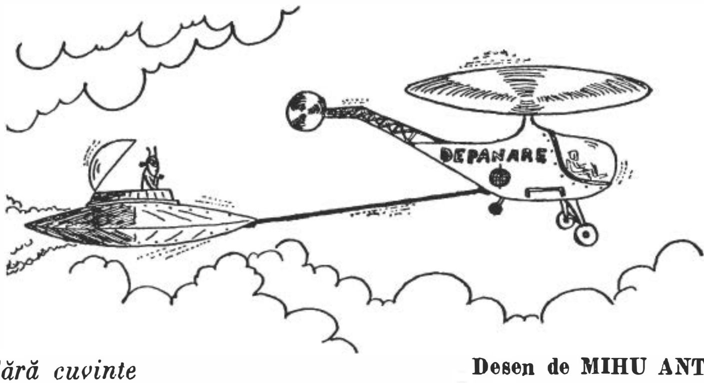

ORA EXACTĂ

(Biverb; 6,6)

UMOR

Fără cuvinte

Desen de MIHU ANTIN

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Pentru a vă asigura primirea în continuare a colecției, reînnoiți-vă din timp abonamentele pe trimestrul viitor. Abonamentele se primesc de către factorii poștali, oficiile poștale, difuzorii de presă din întreprinderi, școli și facultăți.

Colecția se găsește de vînzare la toate chioșcurile difuzării presei și la debitele O.C.L.

●● MARTIE 1968

PREȚUL 1 LEU | 41007